

εὐχαριστημένοι μόνο που είχαμ μία τόσο ὡμορφὴ κόρη κι' ὁ πατέρας της μου τὴν συνέστησε με μεγάλη ὑπερφάνεια. Φάνεται ὅμως ὅτι ἡ Πηρλ, ἔτσι τὴ λέγαν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που μ' ἀντίκρουσε, ἔνοιωσε γιὰ μένα αὐτὸ που λένε κεραυνοβόλο ἔρωτα. Μὲ περιπόταν ἰδιαίτερος, μὲ κούταξε στὰ μάτια, γιὰ νὰ μαντεύη κάθε ἐπιθυμία μου καὶ κρεμόταν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου ὅταν μιλοῦσα. Μὰ κι' ἐγὼ εἶχα γοητευθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὡμορφία της, ὥστε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔγινα ἀχάριστος φίλος τοῦ Ντράυτον καὶ σιγά-σιγά ὁ πῶ στενὸς φίλος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας. Τους εἶχα πῆ ὅτι ἐργαζόμενος ὡς ἀπλὸς ἐργάτης στὰ ἐργοστάσια τοῦ φίλου μου τοῦ Φάλκεστον καὶ μιλοῦσα μ' ἀγανάκτησι γιὰ τὴν πολὺ δουλειὰ που εἶχα καὶ τὸ λίγο ἡμερομίσθιο που ἔπαιρνα. "Ὅσο μπορούσα ὅμως κρυφὰ τὸς βοηθοῦσα χρηματικῶς, στέλνοντάς τους μ' ἀνόνομα γράμματα ἐντὸς σαρὸ δολλάρια, πράγματα που πῆγαινε νὰ τρελλάνη τὸν Ντράυτον ἀπὸ τὴν πολλὴ σκέψι που ἔκανε γιὰ νὰ μαζέψῃ τὸν πλοῦσιον προπάτη του. Τώρα ἡ Πηρλ μ' ἀγαποῦσε μ' ἔναν παράφορο ἔρωτα καὶ κάθε τόσο μου μιλοῦσε γιὰ τὸ γάμο μας. "Ὁ πατέρας της ἦταν κι' αὐτὸς σύμφωνος γιὰ τὴν ἐνωσίμας. Καὶ θὰ παντρευόμουν αὐτὴ τὴν ὡμορφὴ μικρούλα, ἀν' ἡ τύχη δὲν μου ἔπαίε ἕνα ὄσσημο παιγνίδι. Μιά μερὰ ὁ Ντράυτον πὺ δὲν εἶχε βουλεύει ῥῆθε καὶ μὲ ζήτησε στὰ ἐργοστάσια τοῦ Φάλκεστον. Τοῦ ἀπάντησαν φυσικὰ ὅτι δὲν ἐργαζόμενος ἔκει' πέρα. "Ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ τέλος, κατάφερε νὰ παρουσιασθῆ μπροστὰ στὸν Φάλκεστον γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὸ ἀτομὸ μου. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξί του ὅταν στὸ πρόσωπο τοῦ βιομηχάνου γνῶρισε τὸν ἀληθινὸ που μὲ συντρεφεῖ. "Ὁ Χάρου που δὲν ἔξερε τὸ εἰδύλλιο μου, τοῦ διηγήθηκε τὸς ποῖος ἦμουν καὶ γιὰ ποῖο λόγον παρουσιαζόμενος ὡς ἐργατικὸς. "Ὁ Ντράυτον τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένω. Γύρισε στὸ σπίτι του, διηγήθηκε τὴν παράδοξη ἱστορία τῆς γυναίκα του κι' εἶπε στὴν Πηρλ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μὰ ἡ ὡμορφὴ μικρούλα εἶχε πολὺ τρυφερὴ καρδιά. Κι' ὅταν ὁ πατέρας της ἔφυγε γιὰ νὰ πάη στὸ συνθησμένο κέντρο που μαζεύουσατε, ἡ Πηρλ, που εἶχε μείνει ἐντελὸς μόνη, γιατί εἶχε φύγει κι' ἡ μητέρα της, ἔκοιτε τίς ἡμέρες της μὲ τὸ εὐνοῖο τοῦ πατέρα της καὶ πέθανε. "Ὅταν πῆναν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ ἀνύποπτος, ἀκουσα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους νὰ οὐλοῦντὴ πένθιμα ὁ σκύλλος ἐνὸς ἐνοίκου αὐτῆς τῆς παλιᾶς πολυκατοικίας. Μ' ἔνα κακὸ προσκόσθημα στὴν καρδιά, ἐνοιεῖα τὸ δισωάτιο, ἡ ἀσηπθονόσημὸς μὲ φρίκη: "Ἡ γυναίκα τοῦ Ντράυτον κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ ματεμένο πῆνι τῆς κόρης της καὶ γελούσε τρελλῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, ἐνὸς τὰ μικρὰ παιδιὰ της μαζεμένα γύρω της ἔκλαιγαν ἀπὸ τὸ σῆθος τους. Δὲν γρησάθηκα καὶ πολὺ γιὰ νὰ μαντέψω τὴν τραγωδία που εἶχε ἐτευλιθῆ ἐκεῖ μέσα. "Ἡ Πηρλ, καταλαβαίνουσα ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ νίη γυναίκα ἐνὸς πλοῦσιου ἐπιστήμιου, καὶ νοιζόντας τὴν κοροιδεῖου εἶχε προτιμήσει ν' αὐτοκτονήσῃ. "Ἐθουα σὺν ἐγκληματίας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι, τὸ ὅποιο εἶχα βυθίσῃ γωριε νὰ τὸ θέλω, στὴν δυστυνία. Καὶ ποσοπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω, στέλνοντάς τους ἕνα μενάλω χρηματικὸ ποσό. Μὰ ὅπᾶνοιον πληγῆς που δὲν γιατρευόντουσι μὲ τὰ νῶματα. "Ὁ Ντράυτον ἀπὸ τὴ λήθη του κατάντησε ἀλκοολικῶς, ἡ γυναίκα του κλείσθηκε σ' ἕνα ψυιαστρεῖο καὶ τὰ παιδιὰ του στάλθηκαν σ' ἕνα ὄσυλο. "Ὅσο γιὰ μένα, ἀκόμα δὲν ἠμπορὸ νὰ ἐξενώσω αὐτὴ τὴν ποιητέριά μου. Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ συννωροῦσητε που ἀντὶ νὰ εἶθε διασκεδάσω σὰς ἄλλοιμας μὲ τὴν ἱστορία μου. Σὰς διαλογῶ ὅμως ὅτι εἶνα σκοπὸς νὰ παντρευθῶ ἀληθινῶς τὴν Πηρλ Ντράυτον γιατί τὸν ἀγαποῦσα. Μὰ ἡ τύχη δὲν τὸ θέλλουσε.

Κι' ὁ δάκτωρ Τόμας "Αουτλεϊ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀπογοητέησε τοὺς φίλους του κι' ἔπειτα τράβηξε δλουόνανσο ποῖος τῆς ἐνοτικῆς συνωκίας τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ πῆ κανένα κραστὸ μὲ τὸν ἀπλοϊκὸν ὄμιλον του καὶ νὰ ἐξενώσῃ τὸ μενάλω λήθη που βασάνιζε τὴν καρδιά του. ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

"Ὁ Ἀλμπέρ Βόλφ διηγεῖται στὰ Ἀπομνημονεῦματά του τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

"Ἡ σκηνὴ στὴν πλατεία τοῦ Πανθέου. Κάνει κρύο τρομερὸ. "Ἐνας χλωμὸς νέος, μὲ καταμαυρα μαλλιά, πλησιάζει μιά κοπέλῃτα που τὸν περιμένει ἐκεῖ μιά ὀλόκληρη ὥρα.

- Λοιπὸν; Βρῆκες τίποτε; τὸν ρωτᾷ ἡ νέα.
- Τίποτε! Δὲν ἠμπορεσα νὰ βρῶ κανένα γνωστὸ μου.
- Μὰ ἐγὼ πενῶ κι' ἡ ὥρα πάει πέντε.
- Καὶ γὼ δὲν σὲ θέλω ἀπ' τὴν πείνα!
- Ὅποτε θὰ μὲ νοῦμε νηστικὸ σῆμερα;

"Ὁ νέος μένει μιά στιγμή σιωπηλὸς, σκεπτικὸς. Κατόπιν μὲ μιά ἐξαφικὴ ἀπόφασι, θγάζει τὸ σακκάκι του, μὲ παγωνιά δέκα σαβμῶν κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, τὸ δίνει στὴν φιλεναδόουλα του καὶ τῆς λέγει:

—Πῆγαινε το στὸ ἐνεχυροδανειστήριον κι' ἀγόρασε κάτι νὰ φάμε.

Καὶ γυρνᾷ μὲ τὸ ποικάσιμον στὸ δωμάτιο του.

"Ὁ καιρὸς δὲν δίσωσε δυστυχῶς τὸ δνομα τῆς μικρούλας. "Ὁ νέος ὠνομαζότανε Αἰμίλιος Ζολᾶ.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΤΑΝΤΙΑ

"Αφούτου γνωριστήκαμε μ' ἔκανες ἄνω-κάτω καὶ τὸ μυαλό μου ρούφηξες ὡσάν αὐγὸ μελᾶτο κι' ἔπαυε νὰ μὲ συγκινῆ, ἐκτός ἐσε, πάσα γυνή

κι' ὅπως τὸ γάλα τοῦ Νεστλέ, τὰ πάντα, ἔνα-ἔνα ὄλα συμπικνωθήκανε, στὰ μάτια μου, σὲ σένα...

Καὶ σὺ πὼς χάνεσαι, μου λές, γιὰ μένα καὶ τὸ λές καὶ κλαῖς μὰ νοιώθω, μ' ἔλη τὴ θαθειά τὴν τέχνη σου, στὰ χέρια ὅταν σὲ παίρνω, πὼς ποτὲ δὲν σὲ κρατᾶω ἀκέρηα, καὶ πὼς ξεφεύγεις μὲ τὸ νοῦ σ' ἀγκάλην, ἴσως, ἄλλουσι,

καὶ γιὰ τὰ μαῦρα, ὅταν ρωτῶ, σημάδια τοῦ κορμιου σου, λές, πὼς σοῦ τᾶκανα ἐγὼ, φόνισσα, σουλλοῖσου!

Τί κι' ἂν σηκῶνω τὴ γροθιά, μόνος, σάν θρῖσκομα, ἐξαθιά.

ἀφοῦ τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἂν πρόβελνε, στοχάζου, σὲ χᾶδι, ἀνάσγηρη, ἀπαλό, θάπεφτε στὰ μαλλιά σου!

Λέω νὰ φύγω, ἀμαρτωλῆ, μὰ πάλι λέω, τί μ' ὄφελει...

καὶ πὼς νὰ σ' ἀποχωριστῶ, τώρα πειὰ που τὰ χεῖλη, μὲ τὰ φιλιά σου ἀπόχτησαν ἀνάμνησι, ρε θῆλυ!

Καὶ πὼς μπορῶ νὰ λυτρωθῶ κι' ἂν τὸ ζητῶ κι' ἂν τὸ ποθῶ,

μαζὺ σου ποῦ ἔνα ποῖος δεθῆ καὶ μὲ ψυχῆ καὶ σῶμα, σάν τὸ σκυλλί μὲ τὸ λουσί κι' ἡ ψείρα μὲ τὴ θρώμα,

τὸ κρῖμα μὲ τὸν περσισμό, τὸ πέσιμο μὲ τὸν γκρεμῶ,

τὰ δάντυλα μὲ τὴν κλοπή, ὁ ἄριστος μὲ τὸ στοδῶμα καὶ σάν ὄνιες πλεξουθιαστὰς πενοῦσαμε στὸ χῶμα...

κι' ἐγὼ ὁ ἀλύγιτος, ἐγὼ, σὲ μιά κοκκίλια, ἔμπρος, λυγῶ

ἐνὸς που μὲς στὴ νούφια μου τῶν γυναικῶν κρατοῦσα τὴν περφοῦσια καὶ τιμὴ καὶ τίς ἐξυτελοῦσα

καὶ κούβουσε ἀπ' τὴ νειτονιά, ἀπ' τὴ ντροπὴ μου, ὠμοροσινιά

κι' ὅταν περινῶ ἀπὸ τὰ στενά τὰ θηλλικὰ στίς πόστες μὲ θλέπουσε χλευαστικὰ καὶ κλειοῦν τὸ μάτι οἱ μῶρτες...

ΑΓΑΠΕΣ ΜΟΥ ΓΥΡΕΥΕΙΣ ΜΑΡΓΑΡΩ...

"Αγάπες μου γυρεύεις, Μαργαρά, ἀγάπες, σάν κι' αὐτὲς που εἶχα γνωρῖσει, ὅταν παιδικὰ ἀκόμα τρυφερῶ, πῆγαινα στὸ σχολεῖο τοῦ μάρμπμα Ζήση...

"Αγάπες μου γυρεύεις, Μαργαρά, ἀγάπες, σάν κι' ἐκεῖνες που εἶχα νοιώσει, στὰ εφηθικὰ μου χρόνια, τὸν καιρὸ που ἡ καρδιά μου πάντα εἶχε νὰ ὄση...

Καὶ σ' ἔρημα ἀκοσινιάλια μὲ γυρνᾷς κι' ὄσα φιλιά σοῦ κλέψω ἐκεῖ καὶ χᾶδια...

"Ὁρες μέσος ἀπὸ τὰ πάρκα μὲ πλανᾷς μὰ ἐγὼ γυρνῶ κατάκοπος τὰ θράδεια!

Καὶ νὰ στενάσωμε ὅταν σοῦ μιλλὸ κάπου τὸν ἔρωτᾷ μας τὸν ἀλήτη, τὸ θέλλεμα χαμηλώνεις ντροπαλό

καὶ πάντα, μοναχὸς, μπαῖνω στὸ σπῆτι...

Στὸ πάρκο, ἔχθες, που πέφτανε χλωμά τὰ φύλλα καὶ φουσοῖς βορειοαῖακι,

τὸ χέρι μου θὰ τῶνοιωσε σιμὰ νὰ τρέμη, στὸ δικὸ σου τὸ χερᾶκι.

Καὶ θάπες μὲ τὸ σκέψι σου, ἐξαθῆ, ὅπως σιμὰ καθόμαστε κι' οἱ δύο, πὼς ἔτρεπε ἀπὸ ἔρωτα θαθῶ...

(Ποῦ νᾶξερης, πὼς ἦταν ἀπ' τὸ κρῶσι!)

"Ἡ ἐξοχή, ἡ πορείες, ἡ ἀμμουδιά καὶ τὰ φιλιά τοῦ πάρκου θέλουν νεῖτα, δὲν φτάνω μοναχὰ, μὲ τὴν καρδιά,

στὰ χρόνια μου, νὰ πάρω αὐτὴ τὴ σπράτα!

"Ἡ ἀγάπη μου, φοβοῦμαι, ἡ στωγή, ἀστεγη μὴν κρῶσχη κάτω ἀπ' τᾶστρα.

Θέλει μιά καιραοῦρα, προσογή κι' ὅταν φουσίε θορρηᾶς, θέλει θερμῆστρα...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ